

WHAT NOBODY SAW

FERDINANDO FREGA

FERDINANDO FREGA

ТЕ, ЧОГО НІХТО НЕ БАЧИВ

The Art of Attraction · 03

Часто саме жінки, проходячи повз пару — будь-якого віку, — оголошують її невдалою, і наступний коментар завжди той самий: бачила тих двох, що щойно пройшли? Яка ж вона негарна — як їй узагалі вдалося підчепити такого красеня?

Сумнів і цікавість їх пожирають, бо якості ніколи не очевидні, а кількості ніколи не декларують, — як інкасаторська машина в супроводі поліції: ніхто ніколи не знає, що вона везе.

Трохи як моє письмо. Хахахахаха.

Саме на цій ідеї й побудувався мій спосіб пізнавати людей. Настільки, що одного вечора, на дванадцятому поверсі будинку в місті, на терасі, де влаштували танці, до мене підійшла висока, огрядна, спітніла дівчина й запросила мене на повільний танець.

Хлопці навколо дивилися — не тому, що я був кращий за них, а щоб побачити, як я відреагую, бо майже всі вони вже їй відмовили. Я цього не знав.

Коли під час танцю почалася розмова, її подих був не найкращий, але я вдавав, що не помічаю. Ми танцювали разом увесь вечір, і я слухав. Потім вона попросила провести її додому; вона боялася мотоцикла, тож я пройшов два кілометри пішки, щоб зробити їй приємне.

Вона поцілувала мене в щоку й сказала, що ми побачимося наступного дня, але перед тим як піти, сказала, що цінує те, що я не зробив жодного залицяння.

Я пройшов два кілометри назад до мотоцикла, а вечір — і інші дівчата на тій терасі — усе ще крутилися в мене в голові, і якимось я дійшов.

Друзі чекали на мене; вони хотіли знати, як усе минуло. Знаючи, що я ніколи не любив говорити про себе, я лише сказав: вона хороша дівчина.

А ти знаєш, хто вона? Ні.

Вона донька директора найбільшого машинобудівного заводу Південної Італії. Купається в грошах.

І що?

Вони остовпіли. Я сів на мотоцикл і поїхав додому.

Через п'ять днів я випадково зустрів її в кав'ярні в місті, але вона була інша, вона змінилася.

Вона спитала, чому я її не шукав, — зрештою, я знав, де вона живе, і вже напевно дізнався, хто вона і хто її батько.

Я усміхнувся й сказав: а ти знаєш, хто я в біса такий?

Вона завмерла, широко розплющивши очі, вражена, і відповіла ледь чутним голосом: хто ти?

Я просто хлопець із вечірки, який танцював із тобою, а потім провів тебе додому.

Сьогодні, через сорок п'ять років, ми досі друзі. Вона вийшла заміж і вже бабуся; ми телефонуємо одне одному й обмінюємося вітаннями, і через стільки часу вона прочитала мій наратив і дізналася, хто я.

Той, кого не чекаєш, але хто змушує танцювати кожную жінку світу.

Ferdinando